

Keer ten goede blijft onzeker

F.W. Rutten*

De officiële ramingen geven een te gunstig beeld van de financieel-economische ontwikkeling. Als het conjunctureel beeld niet snel verbetert, is het verstandig tijdig extra beperkingen bij de overheidsuitgaven voor te bereiden. Ook de verlaging van de collectieve lasten wordt niet werkelijk bereikt. Dat zal wel moeten gebeuren in de volgende kabinetsperiode; daartoe zullen dan de collectieve uitgaven nog aanzienlijk moeten achterblijven bij het nationale inkomen, liefst in het kader van een trendmatig begrotingsbeleid.

De voortgang in de richting van de Europese markt en (hopelijk) van de monetaire unie wordt te pas en te onpas aangevoerd om bepaalde beleidsmaatregelen te verdedigen. Dat roept ook wel tegenreacties op contra de Europese integratie. Als wij ons in Europees kader verplichten om de financiën van het Rijk op orde te brengen en te houden, is dat mijns inziens echter geen offer. Het EMU-verdrag is mijns inziens een welkom plechtanker. De gemeenschappelijke Europese markt is mede te zien als onderdeel van de, in de jaren tachtig ingezette, trend om de overheidsinterventies in de marktconomie tot redelijke proporties terug te brengen. Ons land was in de jaren zestig en zeventig in dit opzicht ver uit balans geraakt en heeft daarom veel te verbeteren. De Europese integratie brengt daarin geen principiële verandering, maar maakt wel de urgentie van een meer marktconforme inrichting van de Nederlandse economie groter. Met het vervagen van de grenzen gaan de nadelige consequenties van misplaatste, niet-marktconforme elementen sneller en sterker doorwerken.

Zoals gezegd zijn het tot zijn recht laten komen van de marktconomie en het voltooiën van de Europese integratie onderdelen van een bredere onderstroom van het beleid, waarvan de wenselijkheid al meer dan tien jaar is onderkend. Daarom is er ook geen aanleiding het financieel-economische beleid na 1992 opeens heel anders te beoordelen dan in de jaren daarvoor. De wenselijkheid van beleidsbijstellingen verandert door de Europese integratie mijns inziens niet wezenlijk, zij het dat het, zoals gezegd, wel belangrijker wordt de daad snel bij het woord te voegen. Daarom zal ik in het vervolg slechts hier en daar expliciet naar Europa verwijzen.

Onzekerheden

De cijferopstellingen in de *Miljoenennota 1993* en in de *Macro Economische Verkenning 1993* maken de beoordeling van het financieel-economisch beleid en van de werkelijke perspectieven voor het komende jaar er niet gemakkelijker op. De cijfers over de internationale conjunctuur zijn opgesteld eind juli; nadien zijn voor een groot aantal landen cijfers

beschikbaar gekomen die "zonder meer als teleurstellend zijn te karakteriseren". Het CPB is dan ook van mening dat het neerwaartse risico bij de buitenland-veronderstellingen thans groter is dan het opwaartse. Daarom is naast de centrale voorspelling een, naar huidig inzicht meer realistische, variant uitgewerkt. In deze variant komt de som van het financieringstekort van het Rijk en van de collectieve lastendruk, omgerekend in gulden, f 3 mrd. hoger uit dan in de centrale projectie.

Ook wat het binnenland betreft zijn de beleidsuitgangspunten en veronderstellingen niet aan de voorzichtige kant. De contractloonstijging in 1993 is in 1992 al voor 20% van de werknemers op 5% vastgesteld. De veronderstelling is nu dat de stijging in nog af te sluiten contracten zal dalen tot 4% in 1993. De coa-verbetering voor ambtenaren zou beperkt blijven tot 3%; hoe dat cijfer past in de nieuwe onderhandelingsverhoudingen is niet duidelijk. In de gezondheidssector is in het afgelopen voorjaar voor 1993 al een contractloonstijging van 5,25% overeengekomen. Er is dus een fors verschil met de ruimte van 3%, die het kabinet nu beschikbaar stelt; deze discrepantie wordt geacht ten dele door vermindering van het verplegend personeel te worden overbrugd. Ook meer in het algemeen lijken de uitgaven voor de volksgezondheid (te) laag geraamd. Op het gebied van de sociale zekerheid wordt een wetgevingssnelheid verondersteld, die nooit eerder is vertoond. De wetten inzake terugdringing van het beroep op de arbeidsongeschiktheidsregelingen en inzake terugdringing van het ziekteverzuim worden geacht al per 1 januari 1993 tot wet te zijn verheven, hoewel de wetsontwerpen tot op heden nog niet zijn ingediend. Inwerkingtreding van deze wetten in juli in plaats van januari volgend jaar zou de uitga-

* De auteur is verbonden aan de Wetenschappelijke Raad voor het Regeringsbeleid. Dit artikel is gebaseerd op een lezing gehouden voor het Miljoenennotacongres georganiseerd door de Economische Faculteitsvereniging Rotterdam (EFR) in samenwerking met Onderzoekscentrum voor Financieel-Economisch Beleid (OCFEB) en ESB.

ven f 0,4 mrd. hoger doen uitvallen. In verband hiermee lijkt het ook uitgesloten dat de eerste beëtziening van WAO-uitkeringen, die per 1 januari 1994 is voorzien, nog zal plaatsvinden vóór de verkiezingen. Uitstel zou tot afstel kunnen leiden. Het CPB signaleert dat de meer gematigde WAO-cijfers van het afgelopen half jaar zich in de komende tijd weer ongunstig kunnen ontwikkelen, indien de indruk ontstaat van een definitieve afzwakking van de beleidsvoornemens.

Natuurlijk kunnen er tegenover tegenvallers in binnen- en buitenland ook meevallers gaan optreden. Ik pretendeer niet de conjunctuur te kunnen voorstellen en wil ook niet een beeld van onvermijdelijke doem oproepen. De MEV geeft echter aan, dat het beeld van de openbare financiën, gegeven de thans beschikbare gegevens en in het licht van meer plausibele hypothesen, is vertekend. De som van het financieringstekort van het Rijk en van de collectieve lasten kan volgend jaar allicht f 5 mrd. hoger uitvallen dan de officiële prognoses aangeven. In deze fase kan dat slechts leiden tot een welles-nietes-debat, zoals ook twee jaar geleden is gevoerd. De werkelijke stand zal duidelijker worden in het komend voorjaar. Afgaande op de huidige tentatieve indicaties zal het kabinet dan eventueel nog een forse financiële hobbel te nemen krijgen.

Collectieve lasten

De eerste Miljoenennota van het kabinet-Lubbers-Kok deed terug denken aan het kabinet-Den Uyl. De nota stond bol van prioriteiten voor extra collectieve uitgaven. Voordat de inkt droog was, bleek echter al dat de wensen financieel niet te verwezenlijken waren. De tussenbalans beoogde de financiële gaten te dichten, ten dele door afremming van uitgaven maar ten dele ook door hogere lasten (waaronder het afzien van de geplande btw-verlaging). De vorige Miljoenennota gaf nader uitwerking aan de tussenbalans. Daardoor opende zich na de forse lastenverzwaringen in de jaren 1990-1992 voor de jaren 1993 en 1994 het perspectief van lagere belastingen en sociale premies. Die lastenverlichting voor de verdere toekomst werd echter nog niet geconcretiseerd met maatregelen; vandaar dat ik vorig jaar een beschouwing over de Miljoenennota tussen hoop en twijfelvoorzag van het bovenschrijf: "Ten halve gekeerd?".

De nieuwe Miljoenennota tracht de eerder gewekte verwachtingen, althans ten dele, te honoreren door voor te rekenen dat thans fiscale maatregelen worden getroffen die eerder aangekondigde lastenverzwaringen mitigeren. Desalniettemin stijgen de lasten opgelegd door het Rijk en de lagere overheid het komend jaar met tenminste f 1,5 mrd. ten opzichte van het lopende jaar (zie bijlage 4, Miljoenennota). Voor de sociale premies wordt een daling voorzien, maar aan die raming kan niet veel betekenis worden gehecht. De achtergrond van deze scepsis is onder meer dat de veronderstelde premieverlaging op een onhaalbaar wetgevingstempo en andere minder realistische veronderstellingen berust. Ook zijn louter incidentele factoren in het spel die voor de langere termijn niet relevant zijn.

Van centraal belang is de lastenontwikkeling in de microsfeer, te weten de tarieven, op middellange termijn. Het laat zich aanzien dat de totale collectieve

lasten in 1994 in de microsfeer circa 10 mrd. hoger zullen uitkomen dan in 1990. De beleidsnorm van een stabiel aandeel van de collectieve lasten in het nationaal inkomen heeft als belangrijkste economische ratio, dat de tarieven van belastingen en sociale premies niet stijgen maar bij voorkeur wat kunnen dalen (in het jargon stabilisatie van de microdruk; terecht stelt de Miljoenennota dat de marginale wig belangrijk is voor het functioneren van de arbeidsmarkt).

Politici kunnen er op wijzen, dat de beleidsafpraak om de macro-lastendruk (het aandeel van de belasting- en premieopbrengsten in het nationaal inkomen) binnen het gekozen cijfer van 53,6% van het nationaal inkomen te houden, niet wordt geschonden. De verklaring van het verschil met de microbenadering is, dat de groei van de belastingontvangsten bij ongewijzigde tarieven door diverse bijzondere invloeden achterblijft bij de groei van het nationale inkomen en dat het gekozen ijkpunt (53,6) boven het werkelijke startniveau ligt.

Er is in deze speciale situatie dus een keuze mogelijk tussen de (economische) geest en de (politiek ingekleurde) letter van de afspraak over de collectieve lasten. Gegeven het hoge niveau van de collectieve lasten in ons land, die de laatste jaren zo sterk zijn verhoogd en gelet op het hoge niveau van bepaalde overdrachtsuitgaven en subsidies zou mijns inziens op middellange termijn een strakker regime ten aanzien van de uitgaven verkieslijk zijn geweest. Ook onze positie in de EG wijst in die richting, zoals onder andere blijkt uit de economische analyse in de Miljoenennota.

Wat het komende jaar betreft, is het geraamde verloop van de collectieve uitgaven overigens krap. Na de eerste helft van de kabinetsperiode bleek het echter te moeilijk de beleidsdoelstellingen zo sterk te verleggen, dat de collectieve lasten voor de periode als geheel in economisch opzicht een bevredigend verloop hebben.

Voor de langere termijn is van belang hoe de normering van de collectieve lasten beter handen en voeten kan worden gegeven. In deze kabinetsperiode is de normering een papieren tijger zonder functie geweest; nóg hogere lasten zouden ook zonder enige norm het parlement naar alle waarschijnlijkheid niet hebben gepasseerd. De norm inzake de collectieve lasten is krachteloos gebleven, omdat als ijkpunt voor stabilisatie een fictief cijfer in plaats van het werkelijke startpunt is gekozen en omdat niet expliciet is vastgelegd dat de tarieven op microniveau per saldo in ieder geval niet mogen stijgen. Nu de verkiezingsprogramma's allengs in de steigers worden gezet, lijkt dit een belangrijk punt, dat in een volgend regeerakkoord beter zou moeten worden geregeld.

Continuïteit en vernieuwing

Met continuïteit werd bij de aanvang van deze kabinetsperiode met name bedoeld op voortgaande vermindering van het financieringstekort van het Rijk door beheersing van overheidsuitgaven en bij stabiele collectieve lasten. Afgaande op de officiële prognoses voor 1993 en 1994 wordt de beoogde vermindering van het financieringstekort aan het einde van de kabinetsperiode gehaald. Dat gebeurt, zoals gezegd, dan wel bij een verhoogd peil van belastingen

en sociale premies tot een bedrag van f 10 mrd. in de microsfeer. In die zin wordt de gehele tekortvermindering in de periode 1990-1994 met micro-lastenverzwaring betaald.

Door de lastenverhoging is op de continuïteit in bredere economische zin een ongunstige invloed uitgeoefend. Het oplopen van lonen en prijzen is daarvan het meest sprekende voorbeeld. Maar ook in andere opzichten loopt de economie minder goed, met name ook in vergelijking met de jaren '86/'87, toen de internationale conjunctuur vergelijkbaar was met de huidige fase. De werkgelegenheid in bedrijven steeg in 1987 met 1,75%, terwijl voor 1992 en 1993 slechts een groei met 0,5% wordt geraamd. Het aantal werkloosheidsuitkeringen is in de eerste helft van 1992 met ruim 20.000 gestegen. De ontwikkeling van de groei van het aantal arbeidsjaren daalt in de loop van de kabinetsperiode sterk. In 1990 beliep de groei, mede dank zij de kostenmatiging in voorgaande jaren, met ruim 100.000. De groei bedraagt in 1992 en 1993 slechts 20.000 arbeidsjaren. Deze ongunstige lijn is niet alleen te wijten aan de verzwakking van de internationale conjunctuur. De keer ten slechte bij de reële arbeidskosten is hierbij ook een belangrijke factor. Voor de centrale kabinetsdoelstelling van meer arbeidsparticipatie en voor de sociale vernieuwing is deze ontwikkeling verre van optimaal.

Wat de vernieuwing betreft accentueerde de vorige Miljoenennota de combinatie van versobering en hervorming. Volgens sommigen zouden op diverse sociale terreinen nieuwe 'grand designs' uitgroeien tot het keurmerk van dit kabinet. Behalve bij de gezondheidszorg en bij de basisvorming in het onderwijs werd in de vorige Miljoenennota ook een grondige hervorming van het belastingstelsel aangekondigd door een combinatie van de ecotax en de voorstellen van de commissie-Stevens. De oogst van vernieuwingen is tot dusverre niet groot geweest; in de rest van de kabinetsperiode zal in dit beeld weinig veranderen. Dat mag zuur zijn voor de meest betrokken bewindspersonen, maar voor ons land is dat minder bezwaarlijk. Dat geldt in het bijzonder voor de gezondheidszorg. Het plan-Dekker-Simons is op een aantal werkhypothesen gebaseerd, die niet vooraf op hun realiteitsgehalte zijn getoetst. Er is nu tijd en reden voor een grondige heroverweging van het plan-Dekker-Simons.

Het is misschien niet gepast om af te turven wat van alle vernieuwingsplannen van het kabinet in concreto terecht gaat komen. Politiek is ten slotte voor een belangrijk deel optiek en akoestiek. Een gunstige uitzondering was mijns inziens de Nederlandse bijdrage aan het concept-EMU-verdrag. Op het gebied van de sociale uitkeringen is met de nieuwe koppelingswet, vrees ik, nog weinig opgelost. Dat bij ont koppeling reparatie in de fiscale sfeer zal plaats vinden, is – gelet op de trendmatige stijging van de verhouding tussen inactieven en actieven – op den duur niet vol te houden. De kans is groot dat deze wet meer in het vooruitzicht stelt dan kan worden waargemaakt. Ook de WAO is nog niet tot helderheid gebracht. De werkgevers zijn snel aangepakt via een bonus-malussysteem, dat geen voorbeeld van redelijkheid is. Bij een forse malus lijkt het redelijk het onderscheid tussen 'risque professionnelle' en 'risque sociale' toch weer

aan de orde te stellen. De veranderingen voor werknemers, met name voor bestaande gevallen, bleven tot dusverre uit. Gegeven de tijd, gemoeid met de adviesprocedures en de parlementaire behandeling, is het niet aannemelijk dat pijnlijke maatregelen voor de werknemers nog vóór de verkiezingen zullen worden geëffectueerd.

Wat is het totaalbeeld van deze kabinetsperiode, dat zich begint af te tekenen? Eén interpretatie zou kunnen zijn dat in 1994 het 'karwei' (continuïteit, en in het bijzonder het financieringstekort) op een kleinigheid na is afgemaakt. Vernieuwing is in deze zinswijze meer een 'politieke' component, die niet goed meetbaar is.

Deze interpretatie is niet de mijne. Wat de continuïteit betreft geven de recente ontwikkelingen aanleiding tot grote waakzaamheid. In de industrie en in de internationale dienstverlening staan de continuïteit en de zelfstandigheid van heel wat ondernemingen ter discussie. De Europeanisering en internationalisering brengen mogelijk mee, dat middelgrote naties, zoals Nederland, een concurrentievoorsprong nodig hebben om te vermijden dat de bedrijvigheid wordt gereduceerd tot assemblage. Het vormen van een 'steunfonds' voor interessante 'clusters' van en rond bedrijven vormt dan slechts een zeer partiële oplossing (zie ook de ervaringen met de MIP).

De snelle internationale veranderingen vragen steeds meer flexibiliteit van werknemers en ondernemers. Dit vergt onder meer verlaging van marginale tarieven van belastingen. Er lijkt onder politici een ruime meerderheid in ons land te zijn ontstaan ten gunste van een lagere lastendruk; een jaarlijkse verlaging met een half procent van het nationale inkomen (thans f 2,5 mrd. per jaar) is een veel genoemd voorbeeld. Voegt men daarbij enige verdere verlaging van het financieringstekort van het Rijk tot 2% van het nationale inkomen, dan is van 1994 tot 2000 nodig dat de stijging van de collectieve uitgaven met meer dan f 20 mrd. achterblijft bij de groei van het nationale inkomen. Zal dat vanzelf gebeuren, of vergt dat verdere rationalisaties in de collectieve sector? Gelet op het 'kaasschaven' in de afgelopen jaren en gelet op een van de CPB-scenario's tot 2015 lijkt het nodig, dat een nieuw kabinet met een nieuw bezuinigingsprogramma komt. De Miljoenennota stelt een matige daling van het aandeel van de collectieve uitgaven in het nationale inkomen voor de jaren 1993-1997 in het vooruitzicht. Het realiteitsgehalte van de betrokken cijfers is moeilijk te beoordelen. Een ongunstig teken is dat de daling van het aandeel van de collectieve uitgaven in het nationale inkomen bijna is gehalveerd ten opzichte van de becijfering in de vorige Miljoenennota voor de periode 1992-1996.

Vanaf 1963 is een kritiekloze expansie van de collectieve uitgaven in gang gezet. Vele mensen denken dat die omvangrijke collectieve uitgaven vooral ten goede komen aan de sociaal zwakkeren en worden betaald door de rijke Nederlanders. Bij nader onderzoek blijkt die stelling echter niet op te gaan. Slechts 25% van het ingewikkelde geheel van inkomensoverdrachten is direct van betekenis voor de herverdeling van rijk naar arm. De omvang van de collectieve sector heeft maar weinig te maken met

herverdeling van inkomens van rijk naar arm. Vele inkomensoverdrachten verkleinen niet de inkomensverschillen; zij komen veeleer neer op het overhevelen van geld tussen mensen, waarvan de draagkrachtverschillen niet duidelijk zijn. Zowel uit een oogpunt van billijkheid als uit een oogpunt van een goede werking van de markteconomie is de verzorgingsstaat verre van overzichtelijk en waarschijnlijk verre van optimaal.

Er valt mijns inziens in de komende jaren, mede gelet op de Europese integratie, nog veel te doen onder meer ter verbetering van de concurrentiekracht en de dynamiek van de economie. Het gaat mijns inziens niet om het ontwikkelen van grote nieuwe visies. Wel om het héél kritisch nalopen op wat in de collectieve sector, min of meer kritiekloos, is gegroeid. Dit kan nopen tot ingrijpende veranderingen in de verzorgingsstaat. In die zin zou mijn motto voor de komende kabinetsperiode eerder zijn: versterking van de economie en rationalisatie van de collectieve sector.

Terug naar structureel begrotingsbeleid

De beperkte trefzekerheid van de macro-economische prognoses heeft het beleid nogal eens voor grote moeilijkheden gesteld. Een van de vele voorbeelden vormt de minder trefzekere prognose bij de jongste kabinetsformatie, die heeft bijgedragen tot de verwikkelingen rond de zogenaamde Tussenbalans en de teleurstellende ontwikkeling sindsdien. Bij de komende kabinetsformatie is er mijns inziens aanleiding om speciale aandacht te besteden aan de *methodiek* van het begrotingsbeleid.

Ik wil bepaald niet voorstellen dat het Centraal Planbureau stopt met het maken van macro-economische prognoses. Wel meen ik dat naarmate het financieringstekort van het Rijk lager wordt, het tijdstip naderbij komt om terug te keren tot de methodiek van het trendmatige begrotingsbeleid, zoals Zijlstra dat ruim dertig jaren geleden heeft ontwikkeld.

Zodra het financieringstekort zeg tot 2% van het Nationale Inkomen is gedaald, zou het budgettaire beleid kunnen worden gericht op *trendmatige* stabilisatie van het tekort op dat niveau van 2%. De Miljoenennota indiceert dat een hoger tekortniveau zich moeilijk laat verenigen met het terugdringen van het aandeel van de hoge rentelasten van het Rijk. Van jaar tot jaar kunnen en mógen er tekortschommelingen optreden, omdat de belastingontvangsten door de conjunctuur en incidentele factoren tijdelijk meer of minder royaal kunnen binnen komen. Voorzichtigheidshalve is het gewenst de tekortschommelingen binnen zekere grenzen te houden. Zodra het tekort boven 2,5 à 3% of beneden 1 à 1,5% van het nationale inkomen uitkomt, dienen corrigerende beleidsmaatregelen getroffen te worden. De schommelmarge, – f 2,5 respectievelijk f 5 mrd. naar boven en naar beneden – haalt de krampachtigheid uit het jaarlijkse begrotingsbeleid, overigens met behoud van de uitgavendiscipline. Halverwege de kabinetsperiode komt terwille van de soliditeit nog een 'tussenbalans' in aanmerking.

Een schommelmarge van f 5 mrd. naar boven en naar beneden lijkt, gelet op de ervaringen uit het verleden, vooralsnog aan de ruime kant. De analy-

se in de MEV voor de periode '87-'93 indiceert dat de conjuncturele component in het overheidstekort niet meer dan f 2 à 3 mrd. (naar boven en beneden) heeft bedragen. Gelet op deze analyse en vanwege de gewenste voorzichtigheid zou de schommelmarge in de komende kabinetsperiode tot f 2,5 mrd. beperkt dienen te blijven. Anders gezegd zou in de komende kabinetsperiode in conjunctureel magere jaren als bovengrens voor het rijkstekort 2,5% van het nationale inkomen kunnen worden gekozen.

Bij het trendmatige begrotingsbeleid dient een trendmatig groeicijfer van het reële nationale inkomen te worden aangehouden, dat voorzichtig dient te worden gekozen; 2% lijkt een aanvaardbaar uitgangspunt voor de trendmatige economische groei. Stel dat het niveau van de collectieve inkomsten in het basisjaar f 300 mrd. bedraagt en dat die inkomsten bij ongewijzigde tarieven parallel groeien met het reële nationale inkomen. Jaarlijks kan dan f 6 mrd. worden bestemd voor:

- reële groei van de collectieve uitgaven¹;
- verlaging van de tarieven van de belastingen en de sociale premies;
- verlaging van het trendmatige financieringstekort.

Aangenomen dat het financieringstekort het gewenste niveau van 2% heeft bereikt, dan zou de genoemde reële ruimte van f 6 mrd. bij voorbeeld gelijkelijk voor reële uitgavengroei en voor verlaging van belastingtarieven kunnen worden aangewend. Een voordeel van deze eenvoudige methodiek is onder meer, dat niet teveel wordt gevaren op jaarlijkse streefcijfers uitgedrukt in procenten van het nationale inkomen, zoals voor het financieringstekort en de collectieve-lastenquote het geval is. Bij onvoorziene veranderingen in het nationale inkomen verstoort de huidige jaar op jaar methodiek het jaarlijkse begrotingsbeleid. De beleidsvariabelen waarover bij het trendmatige begrotingsbeleid jaarlijks – gegeven de doelstellingen voor de middellange termijn – dient te worden beslist, betreffen het op de rails houden van de geplande uitgavengroei en de invulling van het plan tot verlaging van de belastingtarieven en sociale premies conform het daarvoor eerder in de middellange-termijnstrategie uitgetrokken bedrag.

Er zijn over deze methodiek nog tal van meer gedetailleerde opmerkingen te maken. In de jaren zestig en zeventig is hierover veel geschreven onder meer in verband met de behandeling van de prijsstijging en van de ambtenarensalarissen binnen deze methodiek. Mijns inziens zijn voor dit soort kwesties goede oplossingen te vinden. Essentieel is en blijft een strikte uitgavenbeheersing. Daarbij is onder meer van belang automatiseren, zoals koppelingen, te vermijden die resulteren in niet beheersbare reële uitgavenverhogingen.

F.W. Rutten

1. Op deze ruimte wordt ook beslag gelegd door het ruilvoetverlies dat voor de collectieve sector optreedt, indien de prijsstijging van de collectieve uitgaven uitgaat boven de prijsstijging van het nationale inkomen. Bij ongewijzigd beleid (inclusief koppelingen) kan dit ruilvoetverlies allicht in de orde van f 3 mrd. per jaar liggen.